РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

15 февруари 2007 година *

По дело C-239/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от hof van beroep te Brussel (Белгия) с акт от 30 май 2005 г., постъпил в Съда на 3 юни 2005 г., в рамките на производство по дело

BVBA Management, Training en Consultancy

срещу

Benelux-Merkenbureau,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н R. Schintgen, г-н P. Kūris (докладчик), г-н G. Arestis и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Benelux-Merkenbureau, от адв. L. de Gryse и адв. B. Dauwe, advocaten,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н N. Rasmussen и г-н H. van Vliet, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 юли 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. за сближаване на законодател-

ствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92, наричана по-нататък „директивата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между BVBA Management, Training en Consultancy (наричано по-нататък „MT & C“) и Benelux-Merkenbureau (Ведомство за марките на Бенелюкс, наричано по-нататък „BBM“) относно отказа на последното да регистрира като марка за различни стоки и услуги словния знак „The Kitchen Company“, заявен от MT & C.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Съгласно първо съображение от директивата тя има за цел да сближи законодателствата на държавите-членки в областта на марките, за да премахне съществуващите различия, които могат да възпрепятстват свободното движение на стоки и свободата на предоставяне на услуги и да опорочат конкуренцията в общия пазар.

4 При все това, видно от трето съображение от директивата, тя няма за цел всеобхватно сближаване на законите за марките на държавите-членки и сближаването се ограничава до онези национални правни норми, които най-пряко засягат функционирането на вътрешния пазар.

5 Пето съображение от директивата подчертава, че държавите-членки остават свободни да установят процесуални разпоредби във връзка с регистрацията на марките, и по-специално че могат да определят форма на процедурата за регистрация на марка.

6 Шесто съображение от директивата уточнява, че постигането на целите, към които е насочено сближаването на законодателствата, изисква условията за придобиване и запазване на правата върху марка по принцип да бъдат идентични във всички държави-членки и че основанията за отказ на регистрация или за недействителност на самата марка, като например липсата на всякакъв отличителен характер, трябва да бъдат изброени изчерпателно.

7 Член 3 от директивата, озаглавен „Основания за отказ или недействителност“, гласи:

„1. Не се регистрират, а ако бъдат регистрирани, се обявяват за недействителни:

[...]

б) марки, които са лишени от отличителен характер;

в) марки, състоящи се изключително от знаци или означения, които могат да послужат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или времето на производство на стоките или предоставяне на услугите, или на други характеристики на стоките или услугите;

[...]

3. Не се отказва регистрация на марка, а регистрираната марка не се обявява за недействителна в съответствие с параграф 1, буква б), в) или г), ако преди датата на заявката за регистрация и след използването на марката тя е придобила отличителен характер. Наред с това всяка държава-членка може да предвиди, че настоящата разпоредба се прилага и когато отличителният характер е придобит след датата на заявката за регистрация или след датата на регистрацията.

[...]"

8 Член 13 от директивата, озаглавен „Основания за отказ, отмяна или недействителност по отношение на част от стоките или услугите", предвижда:

„Когато съществуват основания за отказ на регистрация или за отмяна или недействителност на марка само по отношение на част от стоките или услугите, за които марката е заявена или регистрирана, отказът на регистрация, отмяната или недействителността засягат само тези стоки или услуги."

Национална правна уредба

9 Еднообразният закон на Бенелюкс за марките е изменен, с действие от 1 януари 1996 г., с Протокол от 2 декември 1992 г. за изменение на споменатия закон (*Moniteur belge* от 12 март 1996 г., стр. 5317, наричан по-нататък „LBM"), за да бъде транспонирана директивата в правния ред на трите държави — членки на Бенелюкс.

10 Член 1 от LBM предвижда:

„За индивидуални марки се считат наименования, рисунки, отпечатъци, печати, букви, цифри, формата на стоката или на нейната опаковка и всички други знаци, служещи за да се отличат стоките на едно предприятие.

[...]“

11 Член 6 bis от LBM гласи:

„1. Ведомство за марките на Бенелюкс отказва регистрация по заявката, когато намери, че

а) заявеният знак не представлява марка по смисъла на член 1, по-специално поради липса на отличителен характер, както предвижда член 6 пето B, точка 2 от Парижката конвенция;

[...]

2. Отказът на регистрация трябва да се отнася до знака, който съставя марката, в неговата цялост. Той може да бъде ограничен до една или няколко от стоките, за които е предназначена марката.

3. Ведомството на Бенелюкс уведомява заявителя незабавно и в писмена форма за намерението си да откаже регистрацията изцяло или частично, посочва му основанията за това и му дава възможност да представи отговор в срок, определен с Правилника за прилагане.

4. Ако възраженията на Ведомството на Бенелюкс срещу регистрацията не бъдат оттеглени в определения срок, регистрация по заявката се отказва изцяло или частично. Ведомството на Бенелюкс уведомява заявителя незабавно и в писмена форма, като посочва основанията за отказ и възможността за обжалване на това решение, посочена в член 6 ter.

[...]“

12 Според текста на член 6 ter от LBM:

„В двумесечен срок от съобщението по член 6 bis [параграф 4] заявителят може да подаде пред Cour d'appel de Bruxelles [Апелативен съд Брюксел], пред Gerechtshof de La Haye [Окръжен съд Хага] или пред Cour d'appel de Luxembourg [Апелативен съд Люксембург] жалба, за да получи съдебно нареждане за регистрация на заявената марка. [...]“

13 Накрая, в процедурата за регистрация на марки за стоки или услуги BBM се ръководи от класификацията на стоки и услуги, установена с ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. (наричана по-долу „Ницската спогодба“), по която трите държави от Бенелюкс са страни.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

14 На 7 април 2000 г. MT & C, жалбоподател в главното производство, подава пред BBM заявка за регистрация на словния знак „The Kitchen Company“ като марка за някои стоки от класове 11, 20 и 21, както и за услуги, спадащи към класове 37 и 42 по смисъла на Ницката спогодба.

15 Стоките и услугите, за които е поискана защита на марката, са посочени за всеки един от съответните класове. По отношение на клас 21 заявката се отнася до кухненски принадлежности, изработени от стъкло, порцелан, неблагородни метали, синтетични материали и керамика.

16 С временно решение от 24 април 2001 г. и с окончателно решение от 25 февруари 2002 г. BBM съобщава своя отказ за регистрация на словната марка „The Kitchen Company“ поради липса на отличителен характер по смисъла на член 6 bis, параграф 1, буква а) от LBM.

17 От акта за препращане е видно, че BBM не формулира извод поотделно за всяка една от заявените стоки и услуги, а решава, че заявеният знак е лишен от всякакъв отличителен характер по отношение на целия обхват на заявената защита.

18 MT & C сезира hof van beroep te Brussel (Апелативен съд Брюксел), като иска от него да отмени обжалваното решение и да разпореди на BBM да регистрира марката за всички заявени класове като главно искане или, при условията на евентуалност, за тези от тях, за които препращащата юрисдикция прецени, че заявената марка има отличителен характер.

19 Hof van beroep te Brussel потвърждава решението на BBM, според което словния знак „The Kitchen Company" е лишен от отличителен характер по отношение на всички стоки и услуги, предмет на заявката за регистрация, с изключение на някои стоки от клас 21.

20 Във връзка с това hof van beroep te Brussel постановява, че измежду стоките, попадащи в този клас, отличителния характер на марката съществува само по отношение на кухненските принадлежности, въз основа на тяхното естество и предназначение. Що се отнася до останалите стоки, препращащата юрисдикция преценява, че в съзнанието на средния потребител словосъчетанието „The Kitchen Company" не указва чрез спонтанна езикова асоциация предназначението на стоката. Като следствие от това тази юрисдикция приема, обратно на становището на BBM, че при липса на описателен характер на марката и след като никакви други основания за отказ на регистрация не са изложени пред BBM или обсъждани пред него, марката наистина има отличителен характер по отношение на тези стоки.

21 При все това, като се позовава на Решение на Cour de justice Benelux [Съд Бенелюкс] от 15 декември 2003 г. по дело BBM срещу Vlaamse Toeristenbond (дело A 2002/2), BBM поддържа пред препращащата юрисдикция, че тя не може да разгледа евентуалното искане на MT & C, тъй като последното не е поискало регистрация, ограничена до определени стоки, нито в първоначалната заявка, нито в жалбата си до BBM, и че посочената юрисдикция не може да се произнася по искания, които излизат извън рамките на решението на BBM или които не са направени пред същото.

22 Hof van beroep te Brussel приема по-конкретно, че от Решението на Съда от 12 февруари 2004 г. по дело Koninklijke KPN Nederland (C-363/99, Recueil, стр. I-1619) следва, че компетентният орган трябва да провери заявката за регистрация за всяка една от стоките и услугите, за които се иска защита, и че този орган може да достигне до различни изводи по отношение на всяка от тях. Препращащата юрисдикция преценява, че от това логично следва, че в такъв случай въпросният орган трябва да посочи своите изводи във временното решение за отказ, а ако е необходимо — и в окончателното решение.

23 Препращащата юрисдикция отбелязва също, че не е изключено между момента, в който компетентният орган приема своето решение, и момента, в който юрисдикцията се произнася по жалбата срещу това решение, да настъпи промяна в релевантните факти и обстоятелства.

24 Hof van Beroep te Brussel приема, че при правна уредба като установената в членове 6 bis и 6 ter от LBM практика, според която компетентният орган решава, както в главното производство, че заявеният знак е лишен от всякакъв отличителен характер по отношение на целия обхват на заявената защита, без да формулира извод поотделно за всяка стока и услуга, може да попречи на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу такова решение, да вземе предвид всички релевантни факти и обстоятелства. В действителност обстоятелството, че липсват основания за отказ по отношение на една от споменатите в заявката за регистрация стоки, но са налице за други, може да представлява релевантен факт за преценката на тази заявка. При все това при липса на окончателни изводи за всяка стока или услуга поотделно посочената юрисдикция не може да осъществи изцяло своя контрол, когато националната правна уредба предвижда същата да се произнесе само в рамките на повдигнатите пред компетентния орган въпроси и на решението на последния.

25 При тези условия hof van beroep te Brussel решава да спре производството и да постави пред Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Длъжен ли е компетентният орган в областта на марките, след като приключи проверката на всички факти и обстоятелства, от значение за едно абсолютно основание за отказ, да изложи в своето временно решение и в своето окончателното решение относно [заявката за регистрация на марка] отделен извод за всяка една от стоките и услугите, за които е поискана защита на марката?

2) В случай на жалба срещу решението на компетентния орган в областта на марките, може ли релевантните факти и обстоятелства, които трябва да бъдат взети предвид от съответната юрисдикция, да бъдат различни поради изтеклия период от време между двете [...] решения или съответната юрисдикция е длъжна да вземе предвид само фактите и обстоятелствата към момента на приемане на решението от компетентния орган в областта на марките?

3) Тълкуването, което Съдът [...] дава в решението по дело [Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе], създава ли пречка за това национални норми, уреждащи компетентността на [споменатата] юрисдикция, да се тълкуват в смисъл, че не позволяват на същата да вземе предвид релевантни факти и обстоятелства, които са претърпели промяна, или да се произнесе относно отличителния характер на марката за всяка стока и услуга [поотделно]?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

26 С първия си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали Директивата следва да се тълкува в смисъл, че когато отказва регистрацията на марка, компетентният орган е длъжен да изложи в своето решение извода, който е направил поотделно за всяка една от стоките и услугите, предмет на заявката за регистрация, независимо от начина, по който е формулирана заявката.

Становища, представени на Съда

27 Според ВВМ обстоятелството, че трябва да се прецени съществуването на основание за отказ по отношение на стоките или услугите, за които се иска регистрация на марката, не налага за всяка спомената в заявката стока или услуга винаги да се посочва поотделно причината, поради която регистрацията трябва или не трябва да бъде отказана.

28 От своя страна германското правителство поддържа, че компетентният орган по принцип трябва да посочи в решението си извода, до който е достигнал поотделно за всяка една от стоките или услугите, за които е поискана защита на марката. Все пак посоченият орган можел да не посочва този извод конкретно за всяка от споменатите стоки и услуги, доколкото е възможно да бъдат групирани тези от тях, по отношение на които преценката на възможността за защита на знака следва да бъде идентична.

29 Според Комисията на Европейските общности компетентният орган трябва да мотивира решението си, с което отказва да регистрира марката по отношение на всички стоки и услуги, за които се иска тази регистрация. Компетентният орган можел обаче да се ограничи до представяне на общи мотиви, ако прецени, че те са валидни за всички съответни стоки и услуги.

Съображения на Съда

30 Като начало следва да се припомни, че проверката на основанията за отказ, посочени по-конкретно в член 3 от директивата, която се извършва при заявка за регистрация, трябва да бъде задълбочена и пълна, за да се избегне неправилна регистрация на марки (Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 123 и цитираната съдебна практика).

31 Освен това Съдът приема, че след като регистрацията на марка се иска винаги по отношение на стоките или услугите, посочени в заявката за регистрация, въпросът дали във връзка с марката е налице някое от посочените в член 3 от директивата основания за отказ трябва да се преценява in concreto по отношение на тези стоки или услуги (Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 33).

32 Съдът приема също така, че когато регистрацията на марка се иска за различни стоки или услуги, компетентният орган трябва да провери, по отношение на всяка една от тези стоки или услуги, дали във връзка с марката не е налице някое от предвидените в член 3, параграф 1 от директивата основания за отказ на регистрация, и може да достигне до различни изводи в зависимост от разглежданите стоки или услуги (Решение по дело Koninklijke KPN Nederland , посочено по-горе, точка 73)

33 Впрочем член 13 от директивата предвижда, че ако дадено основание за отказ на регистрация на марка е налице само по отношение на част от стоките или услугите, за които марката е заявена, отказът на регистрация засяга само съответните стоки или услуги.

34 От това следва, че от една страна, проверката на основанията за отказ, предвидени в член 3 от директивата, трябва да се отнася до всяка една от стоките или услугите, за които се иска регистрацията на марката, и от друга страна — че решението, с което компетентният орган отказва регистрация на марка, трябва по принцип да бъде мотивирано по отношение на всяка от споменатите стоки или услуги.

35 Това заключение не може да бъде поставено под въпрос, когато подадената до компетентният орган заявка за съвкупност от стоки или услуги не съдържа евентуално искане за регистрация на въпросната марка за отделни класове стоки или услуги или за отделни стоки или услуги.

36 Задължението на компетентния орган да мотивира отказа на регистрация на една марка по отношение на всяка от стоките или услугите, за които се иска тази регистрация, произтича от основното изискване всяко решение на национален орган, с което се отказва признато от общностния правен ред право, да подлежи на съдебен контрол, който е предназначен да гарантира ефективна защита на това право и който по тази причина следва да обхваща законосъобразността на мотивите (вж. в този смисъл Решение от 15 октомври 1987 г. по дело Heylens и др., 222/86, Recueil, стр. 4097, точки 14 и 15).

37 При все това, когато едно и също основание за отказ не допуска регистрацията за категория или група стоки или услуги, компетентният орган може да се ограничи до това да представи общи мотиви по отношение на всички тези стоки или услуги.

38 Предвид гореизложените съображения, на първия въпрос следва да се отговори, че директивата трябва да бъде тълкувана в смисъл, че когато отказва регистрация на марка, компетентният орган е длъжен да изложи в своето решение изводите, до които е стигнал по отношение на всяка от стоките и услугите, за които се отнася заявката за регистрация, независимо от начина, по който тя е формулирана. При все това, когато едно и също основание за отказ не допуска регистрацията за категория или група от стоки или услуги, компетентният орган може да се ограничи до това да представи общи мотиви по отношение на всички тези стоки или услуги.

По втората част от третия въпрос

39 С втората част от третия въпрос, която трябва да се разгледа на следващо място, препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали директивата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна

уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да се произнесе относно отличителния характер на марката за всяка от стоките и услугите, разгледани поотделно.

Становища, представени на Съда

40 BBM твърди, че що се отнася до компетентността на юрисдикцията да се произнесе относно отличителния характер на марката „за всяка от стоките и услугите [поотделно]", този въпрос се припокрива с първия и следва да получи същия отговор. Доколкото предполага възможно противоречие между решението по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, и тълкуването на „националните норми, уреждащи компетентността на юрисдикцията [в случай на жалба срещу решението на националния орган]", втората част от третия въпрос била лишена от фактическа основа. Всъщност от посоченото решение произтичало, че границите на компетентността на националните юрисдикции се определят от норми на вътрешното право.

41 Обратно, германското правителство поддържа, че ограничаването на съдебния контрол с национални правни норми е изключено по отношение на преценката на отличителния характер на марката, извършена поотделно за всяка стока или услуга. Според даденото тълкуване с решението по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, в това отношение директивата дава на компетентните органи задължителни указания относно техните решения. Според германското правителство юрисдикциите, на които според вътрешното право е възложено да проверяват само законосъобразността на тези решения, могат и са длъжни да се произнесат и по отношение на стоките и на услугите, тоест за всеки клас поотделно. Споменатото правителство обаче добавя, че компетентният орган може да не посочва поотделно всяка стока или услуга, когато е възможно да представи обобщен извод за стоки и услуги, по отношение на които преценката на възможността за защита на знака следва да бъде идентична.

42 Според Комисията директивата допуска националните норми, които уреждат компетентността на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решението на компетентния орган, да се тълкуват в смисъл, че не позволяват на въпросната юрисдикция да задължи посочения орган да регистрира марката за част от стоките или услугите, ако заявителят на марката не е направил евентуално искане за регистрация на стоки и услуги, за които органът не посочва нито едно основание за отказ. Според Комисията LBM съответства на директивата, и по специално на членове 3 и 13, предоставяща на държавите-членки голяма свобода за уреждане на вътрешните процедури в областта на марките.

Съображения на Съда

43 Като начало следва да се припомни, че както е видно от трето съображение от директивата, тя не цели всеобхватно сближаване на законите за марките на държавите-членки, а се ограничава до сближаване на онези национални правни норми, които най-пряко засягат функционирането на вътрешния пазар.

44 Освен това според текста на пето съображение от директивата тя предоставя пълна свобода на държавите-членки за установяване на процесуални разпоредби, в частност относно регистрацията на марките, и по-специално по отношение на формата на процедурата за регистрация.

45 Според постоянната съдебна практика, при липса на общностна правна уредба по отношение на конкретен аспект от дадена област, уредена от общностното право, във вътрешния правен ред на всяка държава-членка трябва да се приемат процесуални правила за съдебните производства, предназначени да

гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от общностното право, като правилата не могат да бъдат по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни съдебни производства (принцип на равностойност), нито да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективност) (вж. в този смисъл Решение от 6 декември 2001 г. по дело Clean Car Autoservice, C-472/99, Recueil, стр. I-9687, точка 28 и цитираната съдебна практика).

46 По отношение на национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да се произнесе относно отличителния характер на марката поотделно за всяка от стоките и услугите, посочени в заявката за регистрация на тази марка, в случай че нито заявката, нито решението на посочения орган се отнасят до отделни категории стоки или услуги или до отделни стоки или услуги, подобно ограничение на съдебната компетентност не следва да се приеме за противоречащо на принципа на ефективност, при положение, по-конкретно, че след решение, което е изцяло или частично неблагоприятно за него, заинтересованото лице може да подаде нова заявка за регистрация на марката. При все това препращащата юрисдикция е тази, която трябва да провери дали посочените принципи на равностойност и на ефективност са зачетени.

47 От практиката на Съда е видно и че юрисдикцията, която е сезирана с жалба срещу решение по заявка за регистрация на марка, също трябва да вземе предвид всички релевантни факти и обстоятелства в рамките на своята компетентност, както е установена от приложимата национална правна уредба (вж. в този смисъл Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 36).

48 Предвид гореизложеното, на втората част от третия въпрос следва да се отговори, че директивата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да се произнесе относно

отличителния характер на марката за всяка от посочените в заявката за регистрация стоки и услуги поотделно, ако нито решението, нито заявката се отнасят до категории стоки или услуги или до стоки или услуги, които се разглеждат поотделно.

По втория въпрос и първата част от третия въпрос

49 Със своя втори въпрос и с първата част от третия си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали директивата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да вземе предвид факти и обстоятелства, настъпили след датата на приемане на това решение.

По допустимостта

50 В своето становище BBM повдига като главен аргумент възражение за недопустимост по отношение на тези въпроси.

51 Според него тези въпроси се основавали на разбирането, че „релевантните факти и обстоятелства", които следва да бъдат взети предвид, са различни поради изтеклия период от време между приемането на решението на BBM и постановяването на решението на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу първото. От акта за препращане обаче по нищо не личало, че такава промяна в действителност е настъпила. Следователно тези въпроси били чисто теоретични или хипотетични и поради това недопустими.

52 Във връзка с това следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика, в рамките на въведеното с член 234 ЕО сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му на съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. При все това Съдът не може да се произнесе по преюдициално запитване, направено от национална юрисдикция, в частност когато е очевидно, че тълкуването, което е поискано от тази юрисдикция, няма никакво отношение към фактическата обстановка или предмета на спора по главното производство или когато въпросът е с хипотетичен характер (вж. в този смисъл Решение от 25 октомври 2005 г. по дело Schulte, C-350/03, Recueil, стр. I-9215, точка 43 и цитираната съдебна практика).

53 Случаят не е такъв, що се отнася до настоящите въпроси. В действителност препращащата юрисдикция посочва, че когато се произнася по жалба срещу решение на компетентния орган, е възможно, предвид обстоятелствата по главното производство, националната правна уредба да му попречи да вземе предвид всички релевантни факти и обстоятелства. Тя допуска, че при проверката на заявката за регистрация такъв релевантен факт може да се окаже обстоятелството, че по отношение на някои от стоките, които са предмет на заявката, не съществуват никакви основания за отказ, докато за други стоки такива основания са налице.

54 При тези условия следва да се приеме, че вторият въпрос и първата част от третия въпрос не са от теоретично или хипотетично естество и следователно са допустими.

Становища, представени на Съда

55 BBM поддържа, че член 3 от директивата не може да даде отговор на втория въпрос.

56 Като се позовава на решението по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, както и на член 3, параграф 3, второ изречение от директивата, германското правителство поддържа, че поставянето на ограничения по отношение на разглеждането на факти и обстоятелства, които са настъпили или които са станали известни след приемането на решението на компетентния орган относно заявката за регистрация на марка, е част от правомощията на държавите-членки.

57 Комисията споделя това становище и добавя, че националните правни норми, които не позволяват на даден съд да обяви за незаконосъобразно решение на компетентния орган въз основа на факти и обстоятелства, настъпили след приемането на това решение, следва да са съобразени с принципите на равностойност и на ефективност.

Съображения на Съда

58 Съдът вече е приел, че от една страна, компетентният орган следва да вземе предвид всички релевантни факти и обстоятелства, преди да постанови окончателно решение по заявка за регистрация на марка, а от друга страна, че юрисдикцията, сезирана с жалба срещу такова решение, трябва също да вземе предвид всички релевантни факти и обстоятелства в рамките на своята компетентност, както е установена от приложимата национална правна уредба (вж. в този смисъл Решение по дело Koninklijke KPN Nederland, посочено по-горе, точка 36).

59 Както правилно посочва Комисията, при такива спорове националният съд трябва да осъществи контрол за законосъобразност на дадено решение на компетентния орган. Това решение обаче е могло да бъде прието единствено въз основа на фактите и обстоятелствата, с които този орган е имал възможност да се запознае към момента на своето произнасяне.

60 Следователно трябва да се приеме, че национална правна уредба може да попречи на юрисдикция, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да вземе предвид при преценката на законосъобразността на това решение факти и обстоятелства, настъпили след датата на приемането му.

61 Предвид гореизложените съображения, на втория въпрос и на първата част от третия въпрос следва да се отговори, че директивата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да вземе предвид факти и обстоятелства, настъпили след датата на приемане на това решение.

По съдебните разноски

62 С оглед обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките трябва да се тълкува в смисъл, че:

— **когато отказва регистрацията на марка, компетентният орган е длъжен да изложи в своето решение изводите, до които е стигнал по отношение на всяка от стоките и услугите, до които се отнася заявката за регистрация, независимо от начина, по който същата е формулирана. При все това, когато едно и също основание за отказ не допуска регистрацията за категория или група стоки или услуги, компетентният орган може да се ограничи до това да представи общи мотиви по отношение на всички тези стоки или услуги,**

— **тя допуска национална правна уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да се произнесе относно отличителния характер на марката за всяка от посочените в заявката за регистрация стоки и услуги поотделно, ако нито решението, нито заявката се отнасят до категории стоки или услуги или до стоки или услуги, които се разглеждат поотделно,**

— **тя допуска национална правна уредба, която не позволява на юрисдикцията, сезирана с жалба срещу решение на компетентния орган, да вземе предвид факти и обстоятелства, настъпили след датата на приемане на това решение.**

Подписи